

Matka Kalevalaan

Tämän syksyn aikana on ollut mahdollisuus käydä kaksi kertaa Venäjän Karjalassa. Lokakuun lopun matka 28.-30.10. suuntautui Kalevalaan, jossa vietettiin Kalevalan kirkon 15-vuotisjuhlat. Vein samalla myös Elyn puolesta tervehdyksen.

Lähdin matkalle perjantaina 28.10. pastori Andrei Tuhkanen kyydissä. Karjala oli alistunut jo syksyn harmaaseen tunnelmaan. Tiet olivat ensilumen ja sohjon peitossa. Ennen kuin automatkamme alkaa, yleensä ristimme kätemme ja rukoilemme varjelusta niin hengen, sielun kuin ruumiimme puolesta. Niin tälläkin kertaa teimme. Matkarukouksemme olikin enemmän kuin tarpeen. Tie, noin 10 km Kostamuksesta Kalevalan suuntaan, oli yllättävän liukas. Niinpä yks`kaks auto suistui federaation metsikön reunaan eli kokonaan pois tieltä. Muutamien sekuntien sisällä olimme kaadetun risukon ympäröimänä ihmettelemässä ja kyselemässä, että sattuiiko pahasti? No, kun ei ”kivistänyt” niskaa, kylkeä, kättä eikä päätä, niin rohkaituimme nousemaan autosta pois. Totesimme, että enkelit olivat ahkerina, kun ei mitään vahinkoa tullut matkustajille, eikä autolle. Kapusimme sorapenkkaa pitkin ylös tielle ja teimme auton pelastussuunnitelman. Samalla ihmettelimme kuinka syvälle maastoon auto lensi, eikä pyörähtänyt katolleen tai muuten ympäri. - Renkaiden tekemistä jäljistä voitiin päätellä fysiikan lakien toimintaa, mutta nyt tapahtui toisin. Jumalan varjelus oli ilmeinen! Soittelin Suuralle Kalevalaan toiveessa, että saisimme hänen miehensä Anatolin avuksi. Andrei lähti Kostamuksesta hakemaan nostoapua ja minä jäin urhoollisesti tien poskeen auton vahdiksi.

Onneksi jonkin ajan kuluttua Anatoli saapui Suuran komennuksesta ja työnantajan luvalla onnettomuuspaikalle - lähinnä minulle tueksi. Eipä aikaakaan, kun hän pysäytti Vuokkiniemestä päin tulevan ison nosturinauton ja sillä nämä Karjalan ”musikat” kippasivat auton tielle. Soitin Andreille, että auto on jo tiellä ja voimme jatkaa matkaa. Andrei saapui takaisin Kostamuksesta ja tutki sen verran autoa, että uskalsi käynnistää sen. Kun auto hyrräsi kuten ennen lentoakin, niin lauloimme kiitosvirren, ja matkamme jatkui illan läpi Kalevalaan. Kiitos vielä Kalevalan Anatolille ja hänen firmansa pomolle, joka kesken työn päästi Anatolin suomalaisten avuksi. Hädässä ystävä tunnetaan!

Sitten lauantai-iltana oli tullut ystäviä kirkolle sunnuntain 30.10. seurakunnan jumalanpalvelusta varten Petroskoista, Kontupohjasta, Suomussalmelta, Kuhmosta ja Kuusamosta. Yhdessä paikallisten kanssa kirkko oli ”väljästi täysi”. Toisin sanoen Kalevalan kirkon koko riittää tällä hetkellä ilman epäilystä yllätysvieraillekin. - Toisin oli 15-vuotta sitten. Silloin kirkon vihkimisjuhlassa väkeä oli tungokseen asti, - niin

omia kuin vieraita Suomestakin. Ja silloinkin sovittiin kirkon sisätiloihin. - Tällä hetkellä siis mietityttää, että kuinka seurakuntalaiset jaksavat jatkossa kirkkonsa käyttökustannuksista huolehtia. Väki vähenee ja uusia ei tule samassa tahdissa. Nyt ja lähitulevaisuudessa tarvitaan ystäviä ja paljon rukousta Kalevalan seurakunnan puolesta!

Matka Repolan suunnalle

Toinen matkani suuntautui Repolaan ja Kiimavaaraan 21.-23.11. Olavi Raassinan ja Pentti Tuppuraisen seurassa. Tarkoitus oli piipahtaa myös Venäjän Lentiirassa, mutta lupa olisi pitänyt anoa erikseen Petroskoista FSP:ltä jo ainakin kuukautta aiemmin, ja niin se mutka jäi tekemättä ja sen mutkan takana olevat ystävät jäivät tapaamatta. Pääsimme kuitenkin Repolan ja Kiimavaaran ystävien luokse. Oli mielenkiintoista kuulla kylien elämästä ja tämänhetkisistä uutisista. Kylät ovat pysyneet paikoillaan vuosikymmenestä toiseen. Samoin ihmisten elämä on jotakuinkin tasaista, mutta sentään jotain muutosta aikaisempaan on havaittavissa. Repolassa kylän mökit harmaantuvat ja vanhenevat samassa tahdissa kuin ihmisetkin.

Kuitenkin muutaman vuoden sisällä on rakennettu muuten niin matalasta profiilista poikkeava, korkea ja pimeässä vilkkuva masto. GSM-puhelimet eivät vielä toimi, mutta televisio "rapottaa" olohuoneen nurkassa, - jos sattuu olemaan kunnossa. No, kahden television omistaminen ei ole aina hyvän merkki. Silloin se voi kertoa siitä, että lattialla oleva "televiissari" on mennyt rikki aikoja sitten ja matalan tv-pöydän päällä olevakin voi olla tilapäisesti epäkunnossa. Pitäisi jostain saada "televiissariremonttiin" ruplat. - Eläkerahat pitäisi riittää niin moneen muuhun, tärkeämpäänkin asiaan kuten kymmenien ja taas kymmenien kilometrien päähän tehtäviin lääkärireissuihin - Mujejärvelle, Kostamukseen tai aina Petroskoista saakka. - Sitten ruplia olisi riitettävä vielä operaatioihin ja lääkkeisiin. Ihmisten ei tee siis mieli lähteä vähässä kummassa hoidattamaan itseään. Valjakin tuikkasi itse piikin miehensä Diman olkapääkipuun ja oli poistanut häneltä hampaankin. On yritettävä selvittää ilman Sotea. Elämä on siinä mielessä aika tavalla paikoillaan olemista.

- Veneen tärkeä moottorikin on rikki, kalattamismahdollisuudet siis vähissä, vaikka ollaan Leksozero-järven rannalla. Ollaanko kaiken avun ulottumattomissa, joudumme kyselemään kuunnellessamme ystäväkodin huolia. - Joku toimittajakin oli kirjoittanut ilmaisjakelulehteen, että NN. Karjalan kylät ovat "Jumalan ja viranomaisten hylkäämiä". Onneksi ystävät eivät ole vielä hyljänneet. Saimme yöpaikan ja tapasimme Jumalalle rakkaita ihmisiä. Samalla yritimme vakuuttaa, ettei Jumala ole hylännyt niitä, jotka turvautuvat Hänen apuunsa ja armoonsa!

Kiimavaarassa ollaan myös kuin suljetussa kukkarossa. On hiljaista ja rauhallista. Maailman melu ja kiire ei stressaa, mutta yksittäisellä vanhuksella oli kuitenkin yllättävä huoli. Hän oli kuullut uutisia Suomesta, että meille on tulut pakolaisia. Nyt hän on sitten pelännyt, että jos ne tulevat rajan yli hänen kylälleen ja hänen kotiinsa asti. Hän pitää siksi yölläkin välillä pihavaloja, mutta sitten alkaa pelottaa, että jos vanhoista sähkörihmasista syttyy tulipalo. Yritimme vakuuttaa, että Kiimavaaran kohdalla rajaa valvotaan niin hyvin, etteivät pakolaiset pääse Marin mökkiin. Samalla laulujen ja rukousten avulla pyrimme siirtämään Marinkin ajatukset parhaimpaan turvapaikkaan. Niinpä sitten lähtiessämme hän jaksoi toivottaa kotiportillaan meille: "Mänkää Jumalan kera."

Ja "mänimmehän" me eli siirryimme vielä hetkeksi Anatolin ja Tatjanan lämpimään kotiin. Iloitsin jälleen myös heidän tapaamisestaan. - Aina niin hyväntuulisina ja raittiina he ovat meitä yllätysvieraita vastassa. Ruoka on hetkessä pöydässä ja käymme aterialle. - Samalla muistelen tässä samassa pöydässä käytyä, yli kahdenkymmenen vuoden takaista keskustelua sekä ensimmäistä, Olavin ja minun vierailua Kiimavaaran kylällä. Anatoli-isäntä halusi silloin osoittaa kohteliaisuuttaan ja otti avaamattoman votkapullon esille, mutta kun Olavi kertoi elämänsä muutoksesta ym. niin pullo jäi avaamatta. Isäntä kiinnostui Olavin uskoontulosta ja kysyikin tarkemmin: "Mitenkä sinä, Olavi uskoon tulit?" - Siitä aukesi jatkoakin ajatellen mielenkiintoiset

keskustelut. Kysymys uskoon tulosta avasi tien kahden kulttuurin välille ja votkapulloja ei meikäläisten vieraiden kunniaksi ole tarvinnut aukaista Anatolin ja Tatjanan kodissa senkään jälkeen.

Jo perinteeksi muodostuneen tavan mukaisesti saamme tälläkin kertaa Sanan äärellä lopetella yhteistä tapaamis-
tamme. Kiitos sen tavan opettamisesta Rovaniemen Ju-
halle. Kukaan mukana olijia ei ole ollut tarpeeton, vaan Ju-
malan työsuunnitelmassa vuosien mittaan kaikilla on ollut
oma aikansa ja tehtävänsä. Anteroa, Terhoa ja kaikkia mui-
takin lukuisia autonkuljettajia on tarvittu myös Sanan kyl-
vössä. Lyhyt päivä kääntyy hämärää iltaa kohti ja on läh-
dön aika. Kun olemme starttaamassa takaisin kohti Repo-
laa, pistäydymme kuitenkin vielä Anatolin "sarajassa" eli
aitassa ja saamme mukaamme eri kokoisia pärekoppasia
lähetyksen hyväksi. Ostinpa puhtaana koppasen karpaloi-
neen tuliaisiksi minäkin. Kiitän Anatolia ja Tatjanaa ja
nousemme autoon.

Mietiskelen vielä kuinka Kiimavaarassakin kalat, marjat, tatit, perunat ja kaikki ovat vaatineet suotuisia il-
moja. Siksi säätiedotukset kiinnostavat Anatolia. Hän on onneksi saa seurata tällä kertaa "rapottavasta" televisi-
ostaan Moskovassa laadittuja, mutta myös Suomen kanavilta tulevia säätiedotuksia. Anatoli siis tietää mil-
loin on tulossa vihma ja milloin paistaa aurinko. - Tarkempia ovat kuulemma Suomesta päin tulevat ennus-
tukset. - No ihmekö tuo, Suomi on lähempänä kuin Moskova. Ja Jumala on viime kädessä kaiken säätäjä ja
siunauksen tuoja. Kuten virressä sanotaankin "Hän säät ja ilmat säätää ja aallot tainnuttaa ja hyisen hallan
häättää ja viljan vartuttaa." Taivaallinen Isämme olkoon joka hetki heidänkin kanssansa ja siunatkoon joka-
päiväisen leivän ja toimeentulon, niin ettei ruplat mene reikäiseen kukkaraan jatkossakaan.

Kolmenkymmenen kilometrin matka takaisin Repolaan su-
jui pimeässä tällä kertaa hyvin. Ehdimme vielä käydä ter-
vehdimässä pian yhdeksänkymmentä vuotta täyttävää Roo-
saa. Hän istui sänkynsä reunalla ja selvästi liikuttui, kun ei
voi enää tarjota vieraille ruokaa eikä antaa mitään kotiin
tuomisina. Jalka on murentunut ja polvi lienöö vinksallaan.
Oli hyvä kuitenkin muistella, että kyllä Roosakin on saanut
aikanaan kalattaa, marjattaa ja kipaista milloin läävään ja
milloin magasiiniin. Nyt on levon aika. Olavi otti hyvin huo-
lella Roosan kohtaamisen. He lukivat yhdessä synnintun-
nustuksen, Isä Meidän -rukouksen ja uskontunnustuksen.
- Muistan, kuinka yöpyessäni Roosan kodissa vuosien mit-
taan, hän luki iltaisin nukkumaan ruvetessaan "Otse nas-
sin" eli Isä Meidän -rukouksen. Nyt hän sai omalla suullaan
lausua myös synnintunnustuksen ja uskontunnustuksen.
Oli hyvä jättää vanha ystävä hyvän Jumalan haltuun. Siir-
ryimme majapaikkaamme, jossa kuulumme hetkisen isän-
täväen lämpimiä ajatuksia ja toiveen tietysti, että vielä
käytäisiin. Anterokin on edelleen tervetullut käymään näilläkin kylillä.

- "Mänköä Jumalan kera" -toivotuksin meitä saateltiin matkalle aamuvarhaisella. Tarpeellinen toivotus se olikin. Paluumatkalla näimme kuinka tien varressa lojui kolarissa rikkoutunut auto, muistona sen auton matkustajista parit kengät, oluttölkki ja surevien omaisten muovikukkapehkot. Venäjällä kun ajetaan usein sitä "parempaa puolta", tiesi kuljettajamme, entinen nimismies kertoa. Ja vauhtikin välillä kun on reippaanlainen, niin silloin voi helposti - muuten hiljaisella-kin tieosuudella syntyä ikävää jälkeä. Iso tukkilastissa oleva kuorma-auto oli myös juuri tästä syystä valunut menosuunnassa vasemmalle ojaan. No, Taivaan Isä varjeli matkamme vahingoitta tällä kertaa. Jäi kiittollinen mieli kaikesta. Mukana olleiden seurassa sain minäkin babuska tehdä taas kerran mielenkiintoisen ja puhuttelevan matkan mutkien taakse ystävien luokse. Merkityksetöntä ei ollut myöskään se, että saimme matkata samassa hengessä. "Työtiimimme" ilmapiiri oli myönteinen ja saumaton. Se on näillä matkoilla myös suuri voimavara ja ilon aihe! Muistetaan rukouksin kaikkia kohtaamiamme ihmisiä!

Lopuksi toivotan matkaseuralle eli sitkeälle Pentille ja ns. jäähyväisreissulla olleelle Olaville, että "mänköä Jumalan kera" kohti joulua. Näin minäkin haluan tehdä.

Raili

Ps. Kiitos myös Elylle avusta ja halusta ottaa tämä raportti "kirjoihin ja kansiin". - Tiedä vaikka tarvinnan matkamunistelokirjaani varten joskus dokumentteja säilöstänne.

Kuvat Raili,
Kalevalan kirkon 15-vuotiskuvat Oksana Duba.

